

Sygn. akt VIII **Pa 63/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	Sędzia SO Jolanta Łanowy-Klimek (spraw.)
Sędziowie:	SO Grzegorz Tyrka SR (del.) Magdalena Kimel
Protokolant:	Ewa Gambuś

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2020r. w Gliwicach

sprawy z powództwa J. C. , E. N. , M. P. (1) i J. M.

przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) 1w Z.

im. Prof. S. Ś. (...) w K.

o ustalenie i wynagrodzenie za pracę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 27 lutego 2020 r. **sygn. akt** IV P 97/19

1. umarza postępowanie apelacyjne w zakresie punktu 6 zaskarżonego wyroku,
2. oddala apelację,
3. zasądza od pozwanego na rzecz każdej z powódek kwotę po 337,50 zł (trzysta trzydzieści siedem złotych 50/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

(-) sędzia Grzegorz Tyrka (-) sędzia Jolanta Łanowy -Klimek (-) sędzia Magdalena Kimel

Sygn. akt VIII Pa 63/20

UZASADNIENIE

Powódki J. M., E. N., J. C. i M. P. (1) wniosły pozwy przeciwko (...) Publicznemu Szpitalowi (...) w Z. im. prof. S. Ś. (...) w K., w których po ich sprecyzowaniu na posiedzeniu wyjaśniającym domagały się zasądzenia wynagrodzenia zasadniczego po 200 zł za każdy miesiąc poczynając od 1 czerwca 2018r. do 31 maja 2019r. oraz ustalenie treści

ich stosunku pracy w ten sposób, że poczynając od 1 czerwca 2018r. ich wynagrodzenie zasadnicze wynosić będzie 2600 zł. W piśmie z 7 listopada 2019r. pełnomocnik powódek doprecyzował żądanie w zakresie ustalenia treści stosunku pracy i wniósł o przyznanie powódkom od 1 czerwca 2018r. podwyżki wynagrodzenia zasadniczego o 200 zł brutto i ukształtowania tego wynagrodzenia na przyszłość w ten sposób, że pracodawca ma podwyższyć wynagrodzenie zasadnicze każdej powódce o kwotę 200 zł od 1 czerwca 2018r. w stosunku do wynagrodzenia zasadniczego istniejącego w chwili wydania wyroku. Uzasadniając swoje żądanie powódki wskazały, że w czerwcu 2018r. powiadomione zostały przez pozwanego o podwyższeniu im wynagrodzenia zasadniczego z kwoty 2400 zł do kwoty 2600 zł. Podwyżka wynikała z zarządzenia dyrektora nr 55/18 z 18 czerwca 2018r., zgodnie z którym pielęgniarki i położne pracujące na oddziałach, gdzie występują stanowiska intensywnej terapii miały otrzymywać wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2600 zł. Powódki podały, że na podstawie zarządzenia dyrektora pozwanego szpitala oddział, na którym pracują jest Oddziałem Intensywnej Terapii i Patologii Noworodka. Podniosły, że pomimo, iż zostały spełnione wszystkie warunki wynikające z zarządzenia nie otrzymały podwyżek.

W odpowiedzi na pozwy pozwany (...) Publiczny Szpital (...) w Z. im. prof. S. Ś. (...) w K. wniósł o oddalenie powództw w całości i o zasądzenie na jego rzecz od powódek kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Potwierdził wydanie 1 czerwca 2018r. zarządzenia nr 55/18 w sprawie ustalenia najniższego wynagrodzenia zasadniczego pracowników wykonujących zawody pielęgniarki i położnej techników medycznych, diagnostów laboratoryjnych oraz pracowników administracji i obsługi w (...) nr 1. oraz że na jego podstawie zarządzono między innymi zmianę wynagrodzenia zasadniczego pielęgniarek i położnych oddziałów intensywnej terapii i bloków operacyjnych jak również wydanie zarządzenia nr (...) z 16 lipca 2018r., na podstawie którego doszło do zmian w strukturze pozwanego szpitala i powstania między innymi oddziału Intensywnej Terapii i Patologii Noworodka. Według pozwanego zmiany te wynikały jednak wyłącznie z faktu ujednoczenia nazewnictwa oddziałów szpitalnych (jego jednostek organizacyjnych) działających na bazie klinik (...) w K.. Jego zdaniem zmiana nazwy nie powodowała żadnych zmian w pracy oddziału i zatrudnionych na nim pracowników. Na oddziale nie były i nie są wykonywane świadczenia z zakresu intensywnej terapii. W ocenie pozwanego oddział nawet po zmianie nazwy nie spełniał wymogów wskazanych w załączniku nr 3 część I pkt. 2 i 3 rozporządzenia ministra zdrowia z 22 listopada 2013r. w sprawie świadczeń gwarantowanych z zakresu leczenia szpitalnego, przewidzianych dla oddziałów anestezjologii i intensywnej terapii dla dzieci, które świadczeniodawcy powinni spełniać przy udzielaniu świadczeń gwarantowanych w trybie hospitalizacji i hospitalizacji planowej. Pozwany przyznał, że doszło do podwyższenia kwot wynagrodzenia zasadniczego pracowników oddziałów intensywnej terapii i bloków operacyjnych jednakże zmiana nazwy oddziału, na którym pracowały powódki nie spowodowała zmiany jego rzeczywistego charakteru w oddział intensywnej terapii dzieci.

Wyrokiem z 27 lutego 2020r. sygn.. IVP 97/19 – Sąd Rejonowy w Zabrzu w pkt 1 ustalił, że wynagrodzenia zasadnicze każdej z powódek winno wzrosnąć o kwotę 200 zł brutto, poczynając od 1 czerwca 2018r. zgodnie z §1 pkt.1 tiret 1 zarządzenia dyrektora pozwanego z 18 czerwca 2018r. nr 55/18; w pkt 2 zasądził od pozwanego na rzecz powódki J. M. kwoty po 200 zł za miesiące czerwiec-listopad 2018r. i styczeń-maj 2019 r. oraz 191,82 zł za grudzień 2018r. tytułem wynagrodzenia za pracę, w pkt 3 zasądził od pozwanego na rzecz powódki M. P. (2) kwoty po 200 zł za miesiące czerwiec-grudzień 2018r. i styczeń-maj 2019r. tytułem wynagrodzenia za pracę, w pkt 4 zasądził od pozwanego na rzecz powódki E. N. kwoty po 200 zł za miesiące czerwiec-grudzień 2018r. i styczeń-maj 2019r. tytułem wynagrodzenia za pracę, w pkt 5 zasądził od pozwanego na rzecz powódki J. C. kwoty po 200 zł za miesiące czerwiec-lipiec 2018r., wrzesień-grudzień 2018r., styczeń-luty 2019r. i kwiecień-maj 2019r. oraz kwotę 191,82 zł za sierpień 2018r. i kwotę 187,68 zł za marzec 2019r. tytułem wynagrodzenia za pracę; w pkt 6 oddalił powództwo J. M. i J. C. w pozostałym zakresie, w pkt 7 nadał wyrokowi w zakresie punktu 2, 3, 4 i 5 rygor natychmiastowej wykonalności, w pkt 8 nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Zabrzu kwotę 960 zł tytułem opłat sądowych od pozwów, od obowiązków uiszczenia których powódki były zwolnione.

Powyższy wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym:

J. M. zatrudniona jest w pozwanym szpitalu od 21 stycznia 1991r., obecnie na podstawie umowy na czas nieokreślony na stanowisku starszej pielęgniarki. Powódka nie ma ukończonego kursu anestezjologii i intensywnej terapii.

E. N. zatrudniona jest w pozwanym szpitalu od 15 lipca 1982r., obecnie na podstawie umowy na czas nieokreślony na stanowisku starszej pielęgniarki. Powódka ma ukończony kurs anestezjologii i intensywnej terapii.

J. C. zatrudniona jest w pozwanym szpitalu od 1 grudnia 2016r., obecnie na podstawie umowy na czas nieokreślony na stanowisku pielęgniarki. Powódka nie ma ukończonego kursu anestezjologii i intensywnej terapii.

M. P. (1) zatrudniona jest w pozwanym szpitalu od 1 czerwca 2004r., obecnie na podstawie umowy na czas nieokreślony, na stanowisku położnej. Powódka nie ma ukończonego kursu anestezjologii i intensywnej terapii.

Zarządzeniem nr (...) z 18 czerwca 2018r. dyrektor pozwanego ustalił, że z dniem 1 czerwca 2018r. ulegną zmianie wynagrodzenia zasadnicze pielęgniarek i położnych w ten sposób, że pielęgniarki i położne oddziałów intensywnej terapii i bloków operacyjnych będą otrzymywały wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2600 zł brutto, a pielęgniarki i położne pozostałych komórek organizacyjnych wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 2400 zł brutto. Nadto dodatkowo każdej pielęgniarce i położnej do tak wyliczonego wynagrodzenia zasadniczego zgodnie z zapisami zarządzenia dyrektora nr (...) z 11 grudnia 2017r. dodana zostanie kwota 300 zł brutto. W związku z powyższym z dniem 1 czerwca 2018r. powódkom podwyższono wynagrodzenie zasadnicze do kwoty 2400 zł w związku z §1 pkt1 tryb 2 oraz dodano kwotę 300 zł.

Faktycznie podwyżki wynagrodzenia zasadniczego do kwoty 2600 zł objęły wyłącznie pracowników B. Operacyjnego, Anestezji znieczulenia, B. Operacyjnego Oddziału (...) Wad Rozwojowych Dzieci i Traumatologii, Anestezji znieczulenia dzieci, Oddziału Anestezjologii i Intensywnej Terapii, Oddziału Intensywnej Terapii Dzieci, Oddziału Intensywnej Terapii Noworodka, tj. łącznie 87 osób zatrudnionych na stanowisku pielęgniarki (pielęgniarka) i starszej pielęgniarki. Podwyżki nie otrzymała żadna położna (przyznane).

W wykonaniu zarządzenia Rektora (...) w K. nr 119/2018z 29 czerwca 2018r. dyrektor pozwanego szpitala 16 lipca 2018r. wydał zarządzenie nr 66/18 w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej szpitala, mocą którego zmieniono strukturę organizacyjną pozwanego szpitala między innymi, w ten sposób, że komórka organizacyjna - Oddział Patologii Noworodka otrzymał nazwę Oddział Intensywnej Terapii i Patologii Noworodka.

W wykonaniu zarządzenia Rektora (...) w K. nr (...) z 14 listopada 2018r. dyrektor pozwanego szpitala 19 marca 2019r. wydał zarządzenie nr (...) w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej szpitala, mocą którego powrócono do nazwy Oddział Patologii Noworodka

Obecnie wszystkie powódki pracują na Oddziale Patologii Noworodka.

Oddział, na którym pracują powódki ma trzeci poziom referencyjny. Oddział ma 24 stanowiska, z czego 20 to opieka pośrednia, a 4 minimum to intensywna terapia. Czynności z zakresu intensywnej terapii noworodków są na oddziale faktycznie wykonywana między innymi przez powódki. Do wykonywania tych czynności nie jest wymagane posiadanie specjalizacji z zakresu anestezjologii.

W okresie od 1 czerwca 2018r. do 31 maja 2019r. nieobecności J. M. z tytułu zwolnienia chorobowego wyniosły 4 dni kalendarzowe w grudniu 2018r., nieobecności J. C. z tytułu zwolnienia chorobowego wyniosły 4 dni kalendarzowe w sierpniu 2018r. i 6 dni kalendarzowych w marcu 2019r.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o dowody z dokumentów w postaci: akt osobowych powódek J. M., E. N., J. C., M. P. (1), zarządzenia nr (...) (k. 7-8), zarządzenia nr (...) wraz załącznikami (k. 36-55), zarządzenia nr (...) wraz z załącznikami 1 - 3 (k. 9-15), zarządzenia nr (...) wraz załącznikami (k. 67-73), zarządzenia nr (...) wraz z załącznikami 1 - 3 (k. 74-76), ewidencji pozwanej (k. 172 - 175) oraz dowody osobowe w postaci: zeznań świadka B.

J., częściowo z zeznań świadka J. K., częściowo z zeznań świadka B. W., zeznań świadka A. G., przesłuchania powódki J. C., przesłuchania powódki J. M., przesłuchania powódki M. P. (1), przesłuchania powódki E. N..

Sąd Rejonowy zaznaczył, że zeznania świadków J. K. i B. W. częściowo pokrywały się z przesłuchaniem powódek i świadka A. G., a to w zakresie w jakim wskazywali oni, że na oddziale, na którym pracowały powódki znajdowały się co najmniej cztery stanowiska intensywnej terapii, co wskazuje – zdaniem Sądu Rejonowego – że przynajmniej na tych czterech stanowiskach świadczone czynności z zakresu intensywnej terapii. Jednocześnie bez znaczenia – w ocenie Sądu Rejonowego – pozostawała kwestia rozliczenia oddziału, na którym pracują powódki, z NFZ. Sąd I instancji dodał, że okolicznością niekwestionowaną przez powódki było również to, że oddział na którym pracują nie jest oddziałem intensywnej terapii w rozumieniu obowiązujących przepisów.

W tak ustalonym stanie faktycznym, w ocenie Sadu I instancji roszczenie powódek o sporny dodatek motywacyjny było uzasadnione co do zasady.

W pierwszej kolejności Sąd Rejonowy zauważył, że wbrew stanowiskom przedstawianym przez pełnomocników stron przedmiotem sporu nie było ustalenie, czy Oddział, na którym pracują powódki jest oddziałem intensywnej terapii w rozumieniu powszechnie obowiązujących przepisów dotyczących świadczenia usług medycznych, a ustalenie, czy powódki zatrudnione na Oddziale Patologii Noworodka powinny zostać objęte podwyżką wynagrodzenia przewidzianą w zarządzeniu dyrektora pozwanego szpitala nr (...), a dotyczącą pielęgniarek i położnych oddziałów intensywnej terapii i bloków operacyjnych. Sąd Rejonowy podkreślił, że w świetle rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 16 grudnia 2016r. w sprawie standardu organizacyjnego opieki zdrowotnej w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii (Dz. U. 2016.2218. z późn.zm.) Oddział Patologii Noworodka bez względu na nazwę nie mógł i nie może być zaliczony w świetle obowiązujących przepisów do oddziałów świadczących opiekę zdrowotną w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii. Oprócz wymogów dotyczących wyposażenia istotnym jest, że na oddziałach anestezjologii i intensywnej terapii zatrudnieni mogą być wyłącznie lekarze posiadający specjalizację w dziedzinie anestezjologii, anestezjologii i reanimacji lub anestezjologu i intensywnej terapii oraz pielęgniarki, które ukończyły specjalizację w dziedzinie pielęgniarstwa anestezjologicznego i intensywnej opieki lub pielęgniarki, które ukończyły kurs kwalifikacyjny w dziedzinie pielęgniarstwa anestezjologicznego i intensywnej terapii lub pielęgniarki trakcie takiej specjalizacji. Na oddziałach intensywnej terapii nie mogą być natomiast zatrudnione położone.

Wobec powyższego koniecznym – zdaniem Sądu Rejonowego – było ustalenie do kogo pozwany pracodawca adresował §1 tiret 1 zarządzenia nr (...), w który wyraźnie wskazał, że podwyżką wynagrodzenia mają być objęte pielęgniarki i położne. Sąd I instancji wskazał, że pozwany, wydając regulację dotyczącą płac, musiał wziąć pod uwagę grupy zawodowe, jakie zatrudniał w swoim zakładzie pracy i stanowiska pracy, jakie u niego funkcjonowały na dzień wydania zarządzenia, bowiem takie dane były mu niezbędne do ustalenia kosztów i tym samym skutków finansowych wydane przez siebie aktu prawnego. Inne działanie byłoby nieracjonalne.

Dalej Sąd Rejonowy podał, że uwzględniając istniejący stan faktyczny dotyczący zatrudnienia w pozwanym szpitalu oraz obowiązujące przepisy, tj. rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 22 listopada 2013r. w sprawie świadczeń gwarantowanych zakresu leczenia szpitalnego (Dz.U. 2017.2295 t.j.), oddziały na jakich mogą być zatrudnione położne to oddział neonatologii, oddział położnictwa i ginekologii, wyjazdowy zespół sanitarny typu (...) i oddział chemoterapii. Jednocześnie jedynym oddziałem, gdzie znajdują się łóżka intensywnej terapii jest oddział neonatologii, przy czym w przypadku trzeciego poziomu referencyjnego (takie poziom ma Oddział Patologii Noworodka funkcjonujący u pozwanego) są to co najmniej 4 stanowiska intensywnej terapii noworodka. A zatem – jak podał Sąd Rejonowy – jedynym oddziałem poza oddziałami spełniającymi wymogi określone w rozporządzeniu Ministra Zdrowia z dnia 16 grudnia 2016r. w sprawie standardu organizacyjnego opieki zdrowotnej w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii, na którym mogły być świadczone usługi z zakresu intensywnej terapii i jednocześnie zatrudnione były tam położne był Oddział Patologii Noworodka.

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji uznał, że powódki powinny otrzymać podwyżkę wynagrodzenia określoną w §1ust. 1 tiret 1 zarządzenia dyrektora nr (...), a nie wyłącznie podwyżkę wynagrodzenia określoną w §1 ust. 1 tiret 2

tego zarządzenia. Jednocześnie dla ustalenia czy określona grupa pracowników była objęta tym zarządzeniem bez znaczenia – zdaniem Sądu Rejonowego – pozostawała nazwa oddziału, na którym te osoby pracują oraz rozliczenia ze wykonanych usług medycznych z NFZ. Sąd I instancji podkreślił, że istotnym jest, aby na oddziale tym były świadczone usługi medyczne z zakresu intensywnej terapii. Posiadanie na oddziale stanowisk intensywnej terapii uzasadnia stwierdzenie, że takie usługi są świadczone na Oddziale Patologii Noworodka i zgodnie z obowiązującym, a cytowanym wyżej rozporządzeniem mogą być one wykonywane przez lekarzy specjalistów w dziedzinie neonatologii lub pediatrii oraz przez pielęgniarkę specjalistę w dziedzinie pielęgniarstwa neonatologicznego lub w trakcie specjalizacji w dziedzinie pielęgniarstwa neonatologicznego, lub po kursie kwalifikacyjnym w dziedzinie pielęgniarstwa neonatologicznego, lub w trakcie kursu kwalifikacyjnego w dziedzinie pielęgniarstwa neonatologicznego lub połączną specjalistę w dziedzinie pielęgniarstwa neonatologicznego lub położniczego, lub ginekologiczno-położniczego lub w trakcie specjalizacji w dziedzinie pielęgniarstwa neonatologicznego lub ginekologiczno- - położniczego, lub po kursie kwalifikacyjnym w dziedzinie pielęgniarstwa neonatologicznego.

W związku z powyższym Sąd I instancji uznał, że powódki powinny być objęte podwyżką wynagrodzenia zasadniczego zgodnie z zarządzeniem dyrektora do kwoty 2600 zł. Sąd Rejonowy miał na uwadze, że dwie z powódek w okresie spornym przebywały na zwolnieniu lekarskim (J. M. 4 dni w grudniu 2018r., a J. C. 4 dni w sierpniu 2018r. i 6 dni w marcu 2019r.), wobec czego obniżył dochodzone przez nie kwoty zgodnie z art. 92 §1 kp. W tym stanie rzeczy za okres od czerwca 2018r. do maja 2019r. Sąd Rejonowy zasądził na rzecz powódek kwoty jak w punktach 2,3,4 i 5 wyroku, oddalając częściowo powództwo wobec powódek J. M. i J. C. ponad kwotę 80% wynagrodzenia za okres, kiedy korzystały ze zwolnienia lekarskiego.

W kwestii żądania powódek dotyczącego ustalenia treści ich stosunku pracy w zakresie wynagrodzenia nie ulegało wątpliwości Sądu I instancji, że powódki zgodnie z art. 189 k.p.c. mają interes prawny w żądaniu takiego ustalenia. Sąd Rejonowy zaznaczył, że z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, iż celem wyeliminowania niepewności w zakresie wzajemnych praw i obowiązków stron stosunku pracy pracownik ma interes prawny w dochodzeniu ustalenia treści stosunku pracy (por. np. wyrok SN z 20 lipca 2017r. I PK 216/16, wyrok SN z 5 września 2017r. II PK 206/16). Dalej zaznaczył, że o występowaniu interesu prawnego świadczy w szczególności możliwość stanowczego zakończenia w tej drodze sporu, natomiast przeciwko jego istnieniu – możliwość uzyskania pełniejszej ochrony praw powoda w drodze innego powództwa. W takich przypadkach ustalenie istnienia stosunku prawnego lub prawa ma charakter prejudycjalny, co oznacza, że jego dokonanie jest niezbędne dla zweryfikowania dochodzonych roszczeń majątkowych. Wówczas, gdy ustalenie jest pracownikowi niezbędne w celu usunięcia obiektywnej niezgodności między treścią umowy o pracę a rzeczywistym charakterem zatrudnienia realizowanego w spornym okresie, co może okazać się konieczne dla zweryfikowania różnych uprawnień, które nie są jeszcze określone lub zaktualizowane, ale mogą być przedmiotem potencjalnych roszczeń w przyszłości. W tym stanie rzeczy Sąd Rejonowy stwierdził, że powódki miały interes prawny w dochodzeniu ustalenia wysokości ich wynagrodzenia zasadniczego, bowiem niweluje to spor na przyszłość, a wysokość wynagrodzenia zasadniczego ma wpływ na pochodne wynagrodzenia. W związku z tym Sąd I instancji orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Na podstawie art. 477² k.p.c. Sąd I instancji nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie punktów od 2 do 5, uwzględniając że zasądzone kwoty nie przewyższają kwoty jednomiesięcznego wynagrodzenia powódek.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 98 kpc w związku z §9 ust. 1 pkt. 2 w zw. z §2 pkt. 3, §9 ust.1 pkt1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Apelację wniosła strona pozwana.

Zaskarżyła wyrok w całości, zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części, tj. pisma Dyrektora (...) Szpitala (...). S. Ś. (...) w K. z 4 października 2018 r. wykazującego rzeczywisty zamiar pracodawcy w związku z wydaniem zarządzenia nr 55/18 Dyrektora (...) Szpitala (...). S. Ś. (...) w K. z 18 czerwca 2018 r.;

b) art. 232 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. poprzez wydanie wyroku pomimo braku rzetelnego wyjaśnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. ustalenia czy powódki winny zostać objęte podwyżką wynagrodzenia zasadniczego oraz znaczenia oświadczenia woli pracodawcy ujawnionego w zarządzeniu nr (...) Dyrektora (...) Szpitala (...). S. Ś. (...) w K. z 18 czerwca 2018 r.;

c) art. 233 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, a w konsekwencji uznanie, że powódki winny zostać objęte podwyżką wynagrodzenia zasadniczego;

d) art. 321 k.p.c. poprzez ustalenie, a kolejne zasądzenie na rzecz powódek podwyżki wynagrodzenia zasadniczego od 1 czerwca 2018 r.;

e) art. 278 k.p.c. poprzez ustalenie wysokości należności powódek w sposób nieuprawnionym, tj. bez zasięgnięcia w tym zakresie opinii biegłego;

2) naruszenie prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego, tj. przypisanie decydującego znaczenia rezultatom obiektywnej metody wykładni oświadczenia woli;

3) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że oddział, na którym znajdują się stanowiska intensywnej terapii jest oddziałem intensywnej terapii w rozumieniu treści zarządzenia nr (...) Dyrektora (...) Szpitala (...). S. Ś. (...) w K. z 18 czerwca 2018 r., a tym samym stanowi kryterium przyznania podwyżki wynagrodzenia zasadniczego;

4) błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia, polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, że zakresem zarządzenia nr (...) Dyrektora (...) Szpitala (...). S. Ś. (...) w K. z 18 czerwca 2018 r. objęto oddziały, na których były świadczone usługi medyczne z zakresu intensywnej terapii, względnie – wyłącznie znajdowały się stanowiska intensywnej terapii.

W uzasadnieniu pozwany pracodawca podkreślał, że zarządzenie z 18 czerwca 2018r. dotyczące przyznania podwyżek wynagrodzenia zasadniczego zostało wydane przed zarządzeniem Rektora (...) w K. z 29 czerwca 2018r. dotyczącym zmian nazw oddziałów w szpitalu, zatem w momencie podejmowania decyzji o podwyżkach pozwany nie mógł mieć wiedzy o przyszłym dokonaniu przez organ założycielski pozwanego szpitala zmian organizacyjnych.

Powołując się na powyższe pozwany wniósł, o: zmianę wyroku Sądu Rejonowego poprzez oddalenie powództwa w całości, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, dopuszczenie dowodu z uzupełniającego przesłuchania strony ograniczonego do przesłuchania pozwanego, zasądzenia od powódek na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje, według norm przepisanych.

Powódki wniosły o oddalenie apelacji strony pozwanej.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 3 grudnia 2020 r. pełnomocnik pozwanego cofnął apelację częściowo – co do punktu 6 zaskarżonego wyroku, wskazując że doszło do oczywistej omyłki pisarskiej w apelacji. Pełnomocnik powódek wyraził zgodę na cofnięcie apelacji w tym zakresie.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego nie jest uzasadniona.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że dokonując analizy i oceny materiału dowodowego w sprawie, do czego sąd II instancji jest nie tylko uprawniony ale i zobowiązany, Sąd Okręgowy stwierdził, iż Sąd I instancji prawidłowo ustalił wszystkie okoliczności faktyczne istotne dla rozstrzygnięcia sprawy, co znajduje potwierdzenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym oraz dokonał prawidłowej ich oceny.

Nie znajduje potwierdzenia zarzut apelującego jakoby Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych i źle ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Zarzuty te sprowadzają się w zasadzie do naruszenia normy zawierającej zasadę swobodnej oceny dowodów.

Zgodnie z treścią art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zasada swobodnej oceny dowodów jest jedną z podstawowych reguł procesu cywilnego. Odnosi się ona zarówno do wyboru określonych środków dowodowych jak i do sposobu ich przeprowadzenia. Ramy swobodnej oceny dowodów określone w art. 233 § 1 k.p.c. wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według swego przekonania na podstawie rozważenia zebranego materiału. Dając lub omawiając wiary zeznaniom dowodowym kieruje się wyłącznie własnym przekonaniem (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999r. II UKN 685/98 OSNP 2000/17/655, wyrok SN z 29 września 2000r. V CKN 94/00, LEX 52589, wyrok SN z 14 grudnia 2001r. V CKN 561/00, LEX 52713).

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, samo przytoczenie w skardze apelacyjnej odmiennej własnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego nie może być uznane za wystarczające do podważenia dokonanych przez Sąd I instancji ustaleń faktycznych oraz ich oceny i znaczenia jako przesłanek rozstrzygnięcia sprawy, i nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok SN z 3 września 1969r., PR 228/69, nie publikowany, wyrok SN z 7 stycznia 2005r., IV CK 387/04, LEX nr 177263, wyrok SN z 15 kwietnia 2004r., IV CK 274/03, LEX nr 164852).

Podkreślić należy, że Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego w sprawie, wyciągając przy tym właściwe wnioski nie przekraczając ram swobodnej oceny dowodów. Dodatkowo Sąd Rejonowy wskazał, które dowody uznał za podstawę swoich ustaleń faktycznych, uzasadniając przyjęte przez siebie stanowisko. Z kolei apelacja pozwanej jest jedynie polemiką ze stanowiskiem Sądu Rejonowego i nie znajduje oparcia w zgromadzonym materiale dowodowym sprawy.

W konsekwencji, Sąd Okręgowy, oceniając jako prawidłowe ustalenia faktyczne i rozważania prawne dokonane przez Sąd I Instancji, uznał je za własne, co oznacza, iż zbędnym jest ich szczegółowe powtarzanie w uzasadnieniu wyroku Sądu Odwoławczego. Stanowisko takie zostało zaprezentowane przez Sąd Najwyższy w wyroku z 5 listopada 1998r. (sygn. I PKN 339/98, OSNP 1999/24/776).

W ocenie Sądu II Instancji podniesione w apelacji pozwanej zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

Ze zgromadzonego przez Sąd Rejonowy materiału dowodowego wynika jednoznacznie, że zarządzeniem nr 55/18 z 18 czerwca 2018r. dyrektor pozwanego z dniem 1 czerwca 2018r. podwyższył wynagrodzenia zasadnicze pielęgniarek i położnych oddziałów intensywnej terapii i bloków operacyjnych do wysokości 2600 zł brutto (§1 pkt 1 triet 1), a pielęgniarek i położnych pozostałych komórek organizacyjnych do wysokości 2400 zł brutto (§1 pkt 1 triet 2). Powódki, jako pracownicy Oddziału Patologii Noworodka, otrzymały niższą podwyżkę wynagrodzenia, do kwoty 2400 zł. Poza sporem pozostawało, że dyrektor pozwanego szpitala, wykonując zarządzenie Rektora (...) w K. z 29 czerwca 2018r., 16 lipca 2018r. wydał zarządzenie nr (...) w sprawie zmian w strukturze organizacyjnej szpitala, mocą którego zmieniono strukturę organizacyjną pozwanego szpitala m.in. w zakresie zmiany nazwy Oddziału Patologii Noworodka na Oddział Intensywnej Terapii i Patologii Noworodka, przy czym do poprzedniej nazwy – Oddział Patologii Noworodka – powrócono w związku z kolejnymi zmianami strukturalnymi w marcu 2019 r.

W ocenie Sądu Okręgowego rację ma Sąd I instancji, który wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że w przedmiotowej sprawie, tj. do ustalenia czy powódki były uprawnione do wyższej kwoty podwyżki wynagrodzenia, bez znaczenia pozostawała kwestia nazewnictwa oddziału, na którym pracowały powódki. Zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotu sporu miało – jak słusznie podkreślał Sąd Rejonowy – ustalenie czy na oddziale, na którym pracują powódki faktycznie świadczone były usługi medyczne z zakresu intensywnej terapii.

Jak trafnie wskazał bowiem Sąd I instancji, w świetle rozporządzenia Ministra Zdrowia z 16 grudnia 2016r. w sprawie standardu organizacyjnego opieki zdrowotnej w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii Oddział Patologii Noworodka niezależnie od nazwy nie może być zaliczony do oddziałów świadczących opiekę zdrowotną w dziedzinie anestezjologii i intensywnej terapii, albowiem zgodnie z ww. rozporządzeniem, oprócz wymogów dotyczących wyposażenia istotnym, należy spełnić warunki w zakresie zatrudnienia odpowiedniego personelu. Rozporządzenie to przewiduje, że na oddziałach intensywnej terapii zatrudnieni mogą być wyłącznie lekarze posiadający specjalizację w dziedzinie anestezjologii, anestezjologii i reanimacji lub anestezjologu i intensywnej terapii oraz pielęgniarki, które ukończyły specjalizację w dziedzinie pielęgniarstwa anestezjologicznego i intensywnej opieki lub pielęgniarki, które ukończyły kurs kwalifikacyjny w dziedzinie pielęgniarstwa anestezjologicznego i intensywnej terapii lub pielęgniarki trakcie takiej specjalizacji, natomiast nie mogą być zatrudnione położone.

Tymczasem w zarządzeniu nr (...) z 18 czerwca 2018r. pozwany wskazał wyraźnie, że podwyżka wynagrodzenia zasadniczego do kwoty 2600 zł brutto adresowana jest do pielęgniarek i położnych oddziałów intensywnej terapii i bloków operacyjnych. Słusznie zatem zauważył Sąd I instancji, że kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy miało ustalenie czy na Oddziale Patologii Noworodka pozwanego pracodawcy wykonywane były świadczenia zdrowotne z zakresu intensywnej terapii. Rację ma więc Sąd Rejonowy, wskazując że posiadanie na oddziale stanowisk intensywnej terapii uzasadnia stwierdzenie, że takie usługi są świadczone na Oddziale Patologii Noworodka. Zgodnie bowiem z §10 ww. rozporządzenia świadczenia z zakresu intensywnej terapii są udzielane w szpitalu na stanowiskach intensywnej terapii. W toku procesu przed Sądem I instancji ustalono w sposób niebudzący wątpliwości, że oddział, na którym pracują powódki ma trzeci poziom referencyjny, posiada 24 stanowiska, z czego 20 to opieka pośrednia, a 4 minimum to intensywna terapia. Podkreślić należy, że czynności z zakresu intensywnej terapii noworodków są na oddziale faktycznie wykonywana między innymi przez powódki.

Wobec powyższego należy w całej rozciągłości podzielić wnioski Sądu I instancji, zgodnie z którymi powódki – jako osoby pracujące na Oddziale Patologii Noworodka i wykonujące tam świadczenia zdrowotne z zakresu intensywnej terapii – powinny zostać objęte podwyżką wynagrodzenia zasadniczego do kwoty 2600 zł brutto zgodnie z 1 pkt 1 trybu 1 zarządzenia nr (...) z 18 czerwca 2018r. dyrektora pozwanego.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd II instancji uznał, że zarzuty apelacji dotyczące naruszenia prawa procesowego przez Sąd Rejonowy są niezasadne.

Zdaniem Sądu Okręgowego nie zasługuje na uwzględnienie również zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.c., poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego. Apelujący nie zgadzał się z wnioskami Sądu I instancji, że świadczenie pracy na oddziale, na którym znajdują się stanowiska intensywnej terapii uprawnia do objęcia podwyżką wprowadzoną w związku z wydaniem zarządzenia nr 55/18 z 18 czerwca 2018r., podnosząc że Sąd I instancji niesłusznie oparł się na obiektywnej metodzie wykładni oświadczeń woli, tj. przyjmując sens oświadczenia woli pozwanego w ww. zarządzeniu zgodnie z interpretacją powódek.

W tym miejscu należy wskazać za Sądem Najwyższym (wyrok z 10 stycznia 2020 r., sygn. I CSK 279/18), że na tle art. 65 k.c. przyjmuje się kombinowaną metodę wykładni, która w przypadku oświadczeń woli składanych innej osobie, przyznaje pierwszeństwo temu znaczeniu oświadczenia, jakie rzeczywiście nadawały mu obie strony w chwili jego złożenia. Ten sens oświadczenia woli uznaje się za wiążący. Priorytet stosowania wykładni subiektywnej wynika z art. 65 § 2 k.c. Jeżeli okaże się, że strony nie przyjmowały tego samego znaczenia oświadczenia woli konieczne jest przejście do wykładni obiektywnej, tj. ustalenia właściwego sensu oświadczenia woli na podstawie przypisania normatywnego, czyli tak jak adresat oświadczenia woli rozumiał to oświadczenie lub powinien je rozumieć. Decydujący jest tu

więc punkt widzenia odbiorcy oświadczenia, dokonującego z należytą starannością zabiegów interpretacyjnych zmierzającej do odtworzenia treści myślowych składającego oświadczenie. W przypadku oświadczenia ujętego w formie pisemnej, sens oświadczeń woli ustala się na podstawie wykładni tekstu dokumentu. Podstawową rolę mają tu językowe normy znaczeniowe, ale także kontekst i związki znaczeniowe poszczególnych postanowień w świetle całości postanowień umownych (kontekst umowny). Tekst nie stanowi jednak wyłącznej podstawy wykładni ujętych w nim oświadczeń, lecz konieczne jest również zrekonstruowanie, na podstawie przedstawionych przez strony dowodów, zgodnego zamiaru i celu stron, a zatem tego, do czego strony dążyły, dokonując określonej czynności prawnej; znaczenie mają tu okoliczności faktyczne, w których umowę uzgadniano i zawarto, a także zachowanie stron umowy przed i po jej sfinalizowaniu, w tym polegające na jej wykonaniu, zwłaszcza w sytuacji, w której nie doszło jeszcze do sporu.

W przedmiotowej sprawie strony inaczej interpretowały oświadczenie woli zawarte w zarządzeniu nr (...) z 18 czerwca 2018r. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, Sąd I instancji nie naruszył art. 65 k.c., w ten sposób, że „uzupełnił niejako treść zarządzenia dotyczącego podwyższenia wynagrodzenia zasadniczego, dostosowując tym samym jego brzmienie do interesów strony powodowej”. Należy podkreślić, że Sąd I instancji dokonał oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym także treści zarządzenia nr (...) z 18 czerwca 2018r., zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, opierając się na całokształcie okoliczności przedstawionych w sprawie. Całość okoliczności i dowodów zebranych w sprawie, tj. przedłożone dokumenty (w tym zarządzenia pozwanej), zeznania świadków, przesłuchanie stron, zakres kompetencji i czynności podejmowanych przez powódki na oddziale, charakterystyka działalności pozwanego pracodawcy i jego struktura organizacyjna oraz przepisy branżowe w zakresie udzielania świadczeń zdrowotnych, pozwoliły na dokonanie przez Sąd I instancji kompletnej i trafnej – w ocenie Sądu Okręgowego – interpretacji oświadczenia woli pozwanego zawartego w zarządzeniu nr (...) z 18 czerwca 2018r.

Reasumując, apelacja pozwanego z wyżej wskazanych względów jako nieuzasadniona podlegała oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c.

Sąd Okręgowy umorzył – na podstawie art. 391 §2 k.p.c. – postępowanie apelacyjne w zakresie punktu 6 zaskarżonego wyroku w związku z cofnięciem apelacji w tym zakresie przez pełnomocnika pozwanego.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c. oraz §10 ust. 1 pkt 1 w zw. z §9 ust. 1 pkt 2 i §2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).

(-) sędzia Grzegorz Tyrka (-) sędzia Jolanta Łanowy -Klimek (-) sędzia Magdalena Kimel